

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobců: **a) I. S.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, a **b) . O. M.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, zastoupené zákonnou zástupkyní, žalobkyní ad a), obě t. č. x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, č. j. OAM-249/ZA-ZA04-K01-R2-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2013, č. j. OAM-249/ZA-ZA04-K01-R2-2012, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům.

Toto rozhodnutí žalobci napadli žalobou, ve které uvedli, že splňují podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a žalovaný své rozhodnutí v tomto ohledu zdůvodnil zcela nedostatečně, zejména nespecifikoval, o jaké konkrétní lékařské zprávy se ve svém rozhodnutí popisujícím zdravotní stav žalobkyně ad b) opírá. Rovněž upozornili, že vzhledem k věku žalobkyně ad b) se její stav může s jejím vývojem měnit a žalovaný tak pochybil, když rozhodl dříve, než byla žalobkyně ad b) vyšetřena v kolínské nemocnici. Z těchto důvodů navrhli, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně ad a) přislíbila předložení aktuální zprávy o zdravotním stavu žalobkyně ad b) do 30. 9. 2013, což neučinila. Dále uvedl, že žalobkyně ad b) může podstoupit adekvátní léčbu i v zemi původu a proto nevidí důvod k udělení humanitárního azylu žalobcům. S ohledem na uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v jeho odůvodnění velmi podrobně citoval výpovědi žalobkyně ad a) při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 8. 2012, při pohovoru dne 29. 8. 2012 a konstatoval, že nezjistil žádné skutečnosti, z nichž by dovodil, že obě žalobkyně mohou být ve vlasti vystaveny pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, tj. z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle žalovaného nelze za takové důvody označit ani hodnocení morální úrovně tamní společnosti (včetně vládnoucí skupiny) ani rodinné rozepře s otcem žalobkyně ad a) a úvahu nad výší dosahovaných mezd. Žalovaný dodal, že žalobkyně ad a) sama uvedla, že ve vlasti neměla žádné potíže se státními orgány. Českou republiku navštívila opakovaně, protože zde delší dobu žije její kmotra. Z výpovědi žalobkyně ad a) žalovaný dovodil, že potíže žalobkyň neměly žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext, a že nesouvisí s jejich pohlavím či příslušností k určité sociální skupině. Podle žalovaného se jedná o ryze účelovou žádost, vedenou snahou o dosažení legálního pobytu, avšak zákon o azylu k tomuto účelu nelze zneužívat. K zajištění pobytu cizinců na území České republiky slouží toliko zákon o pobytu cizinců. Protože žalovaný ve správním řízení nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zabýval se otázkou udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti uvedl, že zdravotní obtíže žalobkyně ad b) nejsou natolik závažné, aby byla v ohrožení života. Žalovaný zdůraznil, že i v současnosti dochází žalobkyně ad b) pouze na kontrolní vyšetření k neuropatoložce cca 1x za půl roku a v běžném životě není nijak výrazněji omezována a potřebnou lékařskou pomoc tak může bezpochyby získat i v zemi původu, kde ostatně bylo před svým odjezdem i léčena. V závěru odůvodnění žalovaný srovnal výpovědi žalobkyně ad a) s informacemi o zemi původu, které v průběhu řízení shromáždil a uzavřel, že jmenovaná neuvedla ani žádnou skutečnost, kterou by mohl podřadit pod ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu.

Z výpovědi žalobkyně ad a) ze dne 24. 8. 2012, jakož i při pohovoru ze dne 29. 8. 2012 a 5. 8. 2013 vyplývá, že jmenovaná přicestovala do České republiky spolu s dcerou v červenci roku 2012. Obě žalobkyně jsou ukrajinské národnosti, náboženského vyznání - pravoslavná církev, křesťanská. Žalobkyně ad a) je rozvedená, její matka v roce 2005 zemřela, žije pouze otec. Ráda by zde s dcerou žila a pracovala. Na Ukrajině se jí nelíbí, podle jejího názoru se všichni starají jen o peníze a ani policie nedokáže ochránit před zloději či násilníky (což si sama ověřila, když byla okradena v restauraci, kde pracovala). V České republice má kmotru, líbí se jí tady život. Má za to, že by se zde mohla její dcera rozvíjet, protože tu je více možností. Žalobkyně ad a) se nechce stále na Ukrajinu vracet a žádat o vízum. Na Ukrajině se také bojí. Její otec je náboženský fanatik. Je příslušníkem sekty, a když hlídal dceru, tak jí vyprávěl sektářské věci. Dcera pak plakala a otec jí řekl, že ji jinak hlídat nebude. Žalobkyně ad a) několikrát s dcerou z bytu odešla, otec je vyháněl. Zdravotní stav žalobkyně je dobrý, ale dcera má problémy, trpí na „tiky“ hlavou. Léčila se, ale nebyl zjištěn důvod. Pravděpodobná verze je špatný přístup kyslíku do mozku, případně nervové problémy. Žalobkyně ad a) přeložila lékařské zprávy v rodném jazyce. Ve vlastnoručně psaných důvodech potvrdila, že žádá o azyl, protože zde chce i s dcerou žít. Chtěla by žít v demokratické zemi, kde myslí na lidi a starají se o ně. Kde může dceři zajistit důstojné

bydlení a vzdělání. Kde se hájí práva člověka. Nechce jen přežívat. Chce dát dceři to nejlepší, což podle jejího názoru může jen zde, nikoli na Ukrajině, kde není dodržován zákon a kde vládne mafie. Tam se podle jejího názoru člověk bojí o život, zdraví a celou budoucnost. Do protokolu o pohovoru žalobkyně ad a) výše uvedené důvody potvrdila. Upřesnila, že žila v Čerkasech na Ukrajině, po ukončení devítiletky studovala tři roky na umělecké škole (profesi keramička, dekoratér). Pak pracovala v Čerkasech. Nejprve (asi půl roku) jako kurýr v nakladatelství, pak (asi rok) jako sekretářka. V roce 2001 ze zaměstnání odešla s matkou a sestrou pracovat do Moskvy, měla malý plat. V Moskvě žila u příbuzných matky, zaměstnali ji v jejich stánku na tržišti. Tam se seznámila s budoucím manželem. Po návratu se odstěhovala k němu do Kyjeva a několik měsíců nepracovala. Pak pracovala několik měsíců (asi pět) jako číšnice v restauraci. Tehdy ji po cestě z práce domů okradli. Práci ukončila a byla na tom psychicky dost špatně, proto nějakou dobu nepracovala. Následně až do roku 2003 pracovala v obchodě, kde třídila zboží a zajišťovala rozvoz do provozoven. Pak otěhotněla a přestala pracovat. Dne 22. 4. 2004 se vdávala, dcera se narodila 7. 8. 2004. Žili v Kyjevě a žalobkyně ad a) asi šest let nepracovala. Na podzim roku 2010 odešla od manžela a vrátila se do Čerkas, kde pracovala jako prodavačka obuvi. V roce 2011 se rozvedla, pracovala různě, aby uživila sebe a dceru. Potřebovala práci, která by končila dříve, aby mohla pečovat o dceru, roznášela letáky. Měla málo peněz, a proto nemohla dceru nechávat družině. Bývalý manžel má novou rodinu, o dceru moc nestojí, dal jí souhlas s odjezdem do zahraničí. V srpnu 2011 a v březnu 2012 přijela ke kmotře do České republiky na cestovní vízum, sama bez dcery, která chodila do školy. Dcera ukončila první třídu a žalobkyně ad a) začala vyřizovat víza; obě počkaly na vyřízení a odjely. Na Ukrajinu se vrátit nechce, nevěří ani tamní policii, která jí nepomohla, ani když byla okradená, přitom je jí známo, jak vysoká je tam kriminalita. Nechce, aby její dcera vyrůstala v takové zemi, naopak chce, aby vyrůstala v demokratické zemi, kde se nebude denně setkávat s problémy a nespravedlností, aniž by proti tomu mohla něco dělat. Kmotra je pro žalobkyni ad a) velmi blízká, nahradila jí zemřelou matku, s níž se přátelila. Pomáhala žalobkyním již dříve; do České republiky se provdala za Čecha. Před odjezdem z Ukrajiny nechala svou dceru vyšetřit. Zjistilo se, že má nedostatečné prokrvení mozku, což se projevuje tikem v obličeji (mrkáním očí, kýváním hlavou), nijak to nesouvisí s inteligencí. Dcera se léčila – dostávala léky a injekce (viz předložená lékařská zpráva). Poprvé se u ní příznaky objevily v prosinci roku 2011, tehdy se domnívala, že to dělá schválně, že něco opakuje po ostatních dětech. Před odjezdem z vlasti žila se svým otcem a jeho novou ženou. Sestra žila sice ve stejném městě, ale jinde. Otec „zpracovával“ žalobkyni ad a) pro svou víru. Jeho manželka je litovala, ale nemohla nic dělat. Otec je moc tvrdý a nedá se mu odporovat. Byt sice patří nejen jemu, ale i oběma žalobkyním a sestře žalobkyně ad a), ale omezit otce v jeho právu by mohl jen soud, který je finančně náročný, zdouhavý a složitý. Žalobkyně ad a) by se ráda s otcem domluvila, aby žili v klidu, ale on je spokojený, když může vedle sebe někoho „drilovat“, také jej poučovat a prikazovat mu. Sám očekává, že bude poslouchán bez odmlouvání. Jeho současné manželky je žalobkyni ad a) líto. V době, kdy žila její matka, byl již otec vyznavačem sekty. Bil obě dcery i manželku, která se sice obrátila na policii, ale nebyla úspěšná. Otce policie sice na tři dny zajistila, ale pak byl propuštěn. Nakonec kvůli němu odešly z bytu, ale vrátily se, protože neměly kde být a otec sliboval, že se to změní, což se nestalo. Policie u nich zasahovala několikrát. Podle slov žalobkyně ad a) dokonce policisti matce nabízeli, že když jim zaplatí, že zajistí, aby „zmizel“. To matka nepřipustila, ale když umírala, otec nad ní stál a pořád ji poučoval a kázal (co se má a nemá). Vyčítal jí, že ho neposlouchá, a že to má za to, že není pokorná. Podle žalobkyně ad a) je otec úplný blázen. Vzhledem k nízkému věku žalobkyně ad

b) správní orgán upustil od pohovoru s ní a vycházel z údajů, které uvedla její zákonná zástupkyně - žalobkyně ad a).

Ze správního spisu soud dále konstatuje, že žalovaný vydal dne 10. 9. 2012 své první rozhodnutí, kterým žádost žalobců zamítl. Toto rozhodnutí bylo následně rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 1. 2013 č. j. 49 Az 20/2012-32 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byla nepřezkoumatelnost té části rozhodnutí, která se týkala možnosti udělení humanitárního azylu.

Krajský soud v Praze proto přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 14 zákona o azylu platí: „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Právě proti nedostatečnému zohlednění případu hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu směřuje argumentace žalobců. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zcela zjevné, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobců, z jejich věku a zdravotního stavu a uzavřel, že se v jejich případě nejedná o zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se tak zabýval otázkou, zda případ žalobců lze považovat za případ hodného zvláštního zřetele. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitému právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vyložil, proč nepovažuje zdravotní komplikace žalobkyně ad b) za natolik závažné, aby odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, když zejména poukázal na to, že jmenovaná pouze absolvuje kontrolní lékařské prohlídky ve zhruba půlročních intervalech a na svém běžném životě je omezena jen minimálně. Žalobcům tak nelze přisvědčit, pokud uvádějí, že žalovaný nespecifikoval, z jakých zpráv o zdravotním stavu žalobkyně b) vycházel. V napadeném rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že žalovaný vycházel ze zprávy z české nemocnice předložené žalobkyní ad a), dále ze zprávy ze dne 26. 8. 2013, tj. ze zprávy Ordinance dětské neurologie a pediatrie, Kolín IV., která je rovněž součástí správního spisu. Soud proto konstatuje, že se žalovaný otázkou zdravotního stavu žalobkyně ad b) zabýval dostatečně, a že také přesvědčivě zdůvodnil, proč zdravotní stav žalobkyně ad b) nepovažuje za natolik závažný, aby jej vedl k udělení tzv. humanitárního azylu. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani námitka žalobců, že nebylo vyčkáno na aktuální lékařskou zprávu, jelikož s ohledem na charakter zdravotního postižení žalobkyně ad b) bylo zjevné, že v období od posledního vyšetření (tedy od 26. 8. 2013) do dne vydání napadeného rozhodnutí je vysoce nepravděpodobné, že by se její stav zhoršil natolik významným způsobem, že by to mohlo ovlivnit závěry žalovaného. Soud k tomu dodává, že ostatně ani žalobci v podané žalobě žádné náhlé zhoršení zdravotního stavu žalobkyně ad b) nezmiňují.

Vzhledem ke skutečnosti, že od vydání napadeného rozhodnutí došlo na Ukrajině k zásadním společenským změnám, zabýval se soud nad rámec žalobních bodů i touto problematikou. Ohledně dalšího vývoje na Ukrajině soud uvádí, že je namístě aplikovat zásadu *non-refoulement* pokud „by byly dány důvody k ochraně žalobce před hroící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. (...) Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat (...). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud je tedy při obecné známosti aktuální vnitřní bezpečnostní situace na Ukrajině povinen vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda má přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K této problematice NSS v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131 uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobců (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobci ji, objektivně vzato, nemohli uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Žalobcům nicméně nic nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinili u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit jim, v souladu s § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o mezinárodní ochranu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobci podají novou žádost o udělení mezinárodní ochrany,

kteřou budou opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), mají žalobci dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolají. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

Pouze pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalobci novou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodali, není možné v případě, že by existovaly důvody znemožňující vycestování, realizovat jejich správní vyhoštění na základě stávajícího rozhodnutí o vyhoštění. Takový postup by byl totiž v rozporu s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), dle něhož vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu), po vyžádání nového závazného stanoviska žalovaného podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Případně nově vydané rozhodnutí o vyhoštění žalobců by bylo (po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) taktéž možné napadnout správní žalobou. Pokud by žalovaný v závazném stanovisku dospěl k závěru, že vycestování žalobců není možné, byla by poté policie povinna žalobcům podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydat vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území.

Žalobci se svými námitkami neuspěli. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměli ve věci úspěch; žalovanému správnímu orgán pak náhrada nákladů nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).